

Svjatoslav: Beraček Markec.

si ne veste, kje so Dravlje. Pa vam jaz povem: sredi polja, sredi najlepšega, malo od ceste, ki pelje v Korotan. V avgustu, na Gospojnico, je v Dravljah praznik. Tisti praznik mi je bil včasih pričakovanje, danes sem se pa postaral in sem postal drugačen. A skoraj bi dejal, da je še lepo takrat. Jezero ljudi se vali po cesti sem in tja, le to je hudo, da je polovica trgovcev in branjevcev, polovica pa izletnikov. Drugo so pa romarji, ki jih je vsako leto manj. Zvonovi pojo v vroče popoldne, stojnice ob poti in okoli cerkve pisano vabijo, nekje hripavo joka harmonika, zraven hrešči lajna ob vrtiljaku — zdi se mi, da ni nihče pomislil, da bi Jezus vzel bič in vse razpodil, če bi prišel sem na božjo pot...

Ob poti sede in kleče berači in Markec je med njimi. Vsi stegajo roke k ljudem: ta vpije, drugi prosi in eden še poje staro romarsko pesem. Starka tam na konci pa moli, da odmeva daleč naokrog, le Markec molči. In misli, bridko misli.

Pred leti je bil prvič tu. Z materjo sta prišla. Takrat je bilo vse lepše, čeprav sta bila žalostna po očetu, ki je pomladi umrl. Potem je še mati umrla in njega, desetletnega, je povozilo in mu pokvarilo noge. Zdaj je v mestu pri stari ženski. V temni sobi, v kleti živita in beračita. V kleti je hladno še v avgustu.

Že vse popoldne je tu in še ni dobil daru.

Prideta mimo gospod in gospa. Bogata sta, lepo sta oblečena kot za ženitovanje in sta vsa v zlatu. Ustavi se gospa, ustavi se še gospod.

»Poglej, otrok! Tako mlad, pa že berači!«

Oba ga gledata trenutek. Markec zmeden stegne roko:

»Lepo prosim za božji dar, gospod!«

Molče ga gledata, Markec pa povesi glavo in spusti roko. Gospa se zasmee, gospod pa seže v žep in vrže beračku nekaj drobiža in odhitita dalje.

Markec solzen spravi denar. Pride mimo starka in se ustavi:

»Nesrečen otrok! Saj še hoditi nisi znal, pa si noge zgubil. Na, pa moli zame in zase! Svetega Roka prosil!«

In starka oddrsa proti cerkvi.

Priteko mimo trije otroci in se ustavijo. Dva dečka in deklica. Mlajši deček svira na orglice, pa preneha, in vsi trije sočutno ogledujejo siromaka.

»Nog nima,« reče tiho deklica dečkoma.

»Bog ve, če ga boli?« je radoveden starejši deček.

»Vprašaj ga!«

»Ali te kaj boli?« se skloni dečko k Markcu.

»Boli,« vzdahne Markec. »Kadar hodim, me boli.«

Otroci umolknejo in premišlujejo, kako more biti, če človek nima nog in mora prositi. Starejši deček se zgane:

»Pojdimo!«

»Čakaj!« zašepeta deklica in ga povleče za rokav.

»Dajmo mu kaj!«

Fant obstane in izvleče iz žepa dvodinarski novec. Vse popoldne je sanjal o lončeni piščalki, ki jo bo kupil. Zdaj omahuje.

»Ali dam?« vpraša deklico.

»Daj!« reče in vrže svoj dvodinarski novec Markcu v klobuk.

In vrže še fant.

Mlajši deček ju gleda, pa je v zadregi, ker nima denarja. Hipoma se nečesa domisli. Stegne roko z orglicami:

»Ali bi jih rad?«

Markec živo prikima in razprostre roke.

Deček pogleda beračka in orglice. Dahne še enkrat vanje, potem se odloči in jih pomoli Markcu:

»Vzemil!«

Potem se otroci obrnejo in vsem trem je pri srcu, kot da se vračajo od velikonočne jutranje maše — po vstajenju.

V Dravljah je praznik in zvonovi vriskajo v pozno popoldne. Obrazi so vedri in se smehljajo — samo da bi lajne ob vrtiljaku ne bilo in harmonike v kotu in stojnic okoli cerkve, zakaj, če pride Jezus, bo vzel bič in razpodil vse trgovce in kramarje — — —